

Arrest

nr. 154 157 van 8 oktober 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 mei 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 april 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Tadzjiekse origine te zijn. U bent afkomstig uit de hoofdstad Kabul in de gelijknamige provincie (Afghanistan).

U verliet Afghanistan omstreeks 2009 en kwam op 26 juni 2011 in België aan. De volgende dag vroeg u hier asiel aan. U werd voor verdere inlichtingen opgeroepen door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 9 december 2011, maar gaf hieraan binnen de vijftien dagen geen gevolg. Bijgevolg werd u geacht afstand te hebben gedaan van uw asielaanvraag.

Op 2 april 2012 diende u een nieuwe asielaanvraag in. U zou Afghanistan ontvlucht hebben omwille van de overheidsbaan van uw vader. Nadat hij vermoord werd, zou de taliban ook u hebben gevisieerd. U verklaarde dat men u ontvoerde en voor de jihad voorbereidde in Maidan Wardak. U verklaarde dat u en drie andere jongens gedurende een week werden vastgehouden. Toen de Afghaanse veiligheidstroepen

de plaats aanvielen, zou u zijn kunnen ontsnappen. Op 31 oktober 2012 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus genomen, gezien het vage en ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen. U tekende hiertegen beroep aan tegen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), die in haar arrest van 20 maart 2013 de beslissing van het CGVS onderschreef.

U diende 15 april 2013 een derde asielaanvraag in, die echter niet in overweging werd genomen door de DVZ (bijlage 13 quater).

Op 21 januari 2014 vroeg u voor de vierde keer asiel aan. U verklaarde toen dat u van uw moeder vernomen had dat de mensen die u vreest nog steeds naar u op zoek waren. Omdat u geen overtuigende nieuwe elementen aanbracht, nam het CGVS op 17 februari 2014 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van uw asielaanvraag. Hiertegen heeft u geen beroep ingediend.

Op 29 januari 2015 heeft u zich een vijfde keer vluchteling verklaard. U herhaalt dat uw vader voor de overheid werkte en om die reden door de taliban vermoord werd. Anderzijds wenst u uw verklaringen op diverse punten te wijzigen. Zo geeft u aan dat u ergens in Maidan Wardak kon ontsnappen uit de handen van de mensen die u ontvoerden. U zou dus niet gedurende een week zijn vastgehouden in een kamer in Maidan Wardak. Toen u van uw ontvoerders wegliep, zou u wel zijn beschoten. U diende gedurende een week in een ziekenhuis te worden verzorgd. Uw moeder meende dat jullie voormalige buurman achter deze ontvoering zat. Omdat uw vader ooit de broer van deze man (beiden behorend tot de taliban) zou hebben opgesloten, zou deze wraak hebben willen nemen.

Enige maanden later zou u nog een ander probleem hebben ervaren. U was met uw neef T.(...) in een park in Kabul toen jullie daar werden uitgedaagd door Z.(...), diens neef en een derde persoon. Het kwam tot een woordenwisseling en T.(...)stak Z.(...) in de arm. Diezelfde avond werd u door verschillende personen aangevallen. Zij dienden u vier messteken toe waarvoor u opnieuw in een ziekenhuis moest worden verpleegd. Uw neef T.(...) zwoer wraak en heeft op zijn beurt drie weken na dit steekincident S.(...), één van de zeventien broers van Z.(...), doodgestoken. U was op dat moment thuis en heeft met die zaak niets te maken. Desondanks meende de vader van S.(...) dat u bij zijn moord betrokken was. U en T.(...) vluchtten naar de provincie Pansjir waar jullie nog achttien of twintig dagen zouden verblijven alvorens Afghanistan te verlaten.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u dreigt te worden vermoord. In een schrijven stelt advocaat Micholt dat u ook al sedert 2011 in België verblijft en westers geworden bent. Zij stelt ook dat u in Afghanistan het slachtoffer van een gedwongen rekrutering dreigt te worden.

Ter staving van uw nieuwe verklaringen legt u een medisch document uit Afghanistan neer waarmee u ook al uw eerdere asielmotieven wou ondersteunen. Het document moet aantonen dat u in een ziekenhuis in Kabul verpleegd werd. U legt verder een document neer dat de overheidsfunctie en de dood van uw vader dient te bevestigen alsook een brief van uw advocaat, enkele medische attesten die u in België verkregen heeft en waarin gesteld wordt dat u littekens heeft die mogelijks zijn veroorzaakt door kogels en messteken en een psychologisch attest van een psycholoog van Fedasil.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u naar aanleiding van uw vijfde asielaanvraag aangeeft dat u eerder bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd. U houdt vol dat uw vader omwille van zijn activiteiten voor de overheid door de taliban vermoord werd maar geeft toe dat u zelf niet door de taliban werd ontvoerd en gerekruteerd voor hun gewapende strijd. De vaststelling dat u jarenlang getracht heeft de asielinstanties te misleiden door het afleggen van bedrieglijke verklaringen, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid.

U stelt deze keer dat u het slachtoffer werd van twee incidenten die u eerder onvermeld liet. Een zestal maanden voor uw vertrek uit Afghanistan zou u immers zijn ontvoerd door enkele onbekende personen. Het zouden deze personen zijn geweest die u ook zouden hebben neergeschoten toen u wilde ontsnappen. Kort voor uw vertrek zou u het ook aan de stok hebben gekregen met een familie Pashtounen. Zij zouden u hebben neergestoken, waarna uw neef T.(...) wraak zou hebben genomen door één van deze mensen te doden. Omdat deze (invloedrijke) familie ten onrechte zou hebben gemeend dat u medeplichtig was aan deze moord, zou u Afghanistan hebben verlaten.

Afgezien van het feit dat het bijzonder opmerkelijk is dat u plots twee andere asielmotieven aanhaalt die uw vertrek uit uw land zouden hebben veroorzaakt, dient tevens te worden vastgesteld dat ook uw nieuwe verklaringen niet kunnen overtuigen. Wat betreft de ontvoering waarvan u het slachtoffer zou zijn geweest, dient te worden opgemerkt dat u al tijdens de eerdere asielprocedures verklaarde dat u door de taliban werd ontvoerd en naar Maidan Wardak werd gebracht. Ook toen bracht u deze ontvoering in verband met de voormalige overheidsactiviteiten van uw vader en met uw buurman A.(...) die voor de taliban actief zou zijn geweest. In de eerste weigeringsbeslissing werd al uitgebreid geargumenteerd dat u de beweemde activiteiten van uw vader bij de Afgaanse overheid geenszins aannemelijk maakte, dat

u totaal in het duister tastte omtrent de reden waarom de taliban u zouden willen hebben ontvoeren en dat u vage en tegenstrijdige verklaringen aflegde over uw ontvoering door de taliban. De RvV volgde met het arrest van 20 maart 2013 de motivering van het CGVS en wees herhaaldelijk op het ongeloofwaardige karakter van uw asielaanvraag. De vaststelling dat u heden een wel zeer gelijkaardig incident aanhaalt (u zou zijn ontvoerd door onbekenden, vermoedelijk in opdracht van uw buurman A.(...) die eertijds voor de taliban werkte, en dit omwille van de beweerdde overheidsactiviteiten van uw vader) kan dan ook bezwaarlijk als een overtuigend nieuw element worden aanzien.

Wat betreft het incident dat de directe aanleiding tot uw vertrek uit Afghanistan zou hebben gevormd, met name de moord op S.(...) en uw daaruit volgende vrees voor de familie van S.(...), dient te worden opgemerkt dat u ook dit nieuwe asielmotief allesbehalve aannemelijk maakt. Immers, naast het feit dat u dit motief ongetwijfeld al eerder naar voren zou hebben geschoven indien het op de werkelijkheid gestoeld zou zijn, zijn uw verklaringen hieromtrent op diverse punten tegenstrijdig gebleken. Deze contradicties, veelal met betrekking tot de kern van uw verhaal, ondergraven uw geloofwaardigheid verder. U verklaart dat de problemen begonnen toen u met uw neef T.(...) in een park was en vervolgens ruzie kreeg met enkele personen. Echter, hoewel u voor de DVZ nog beweerde dat u in het park werd aangesproken door drie broers (DVZ, verklaring mva, punt 15), heeft u het tijdens het gehoor voor het CGVS over Z.(...), een neef van Z.(...) en een jongen die geen familie was van de twee (CGVS, p.12). Voorts verklaarde u voor de DVZ dat er in het park een discussie ontstond maar zonder verder gevolg en dat u daarop naar huis bent gegaan (DVZ, verklaring mva, punt 15). Voor het CGVS beweert u dan weer dat uw neef T.(...) Z.(...) in de arm stak (CGVS, p.7), een incident dat u eerder geheel onvermeld liet. U stelt voorts dat u later die dag zelf het slachtoffer van vier messteken werd. Als u gevraagd wordt hoelang u vervolgens in het ziekenhuis moest worden verpleegd, meent u dat u daar een week was (CGVS, p.7). Dit is dan weer in tegenstrijd met het medisch attest dat u neerlegt en waaruit moet blijken dat u pas na tweeëntwintig dagen uit het ziekenhuis ontslagen werd (CGVS, p.8). T.(...) zou u, nadat u verwond werd, hebben beloofd om wraak te nemen. Gevraagd wanneer hij dan wraak nam en S.(...) vermoordde, verklaart u dat dit drie weken later was (CGVS, p.7). Ook dit is in tegenstrijd met uw eerdere verklaringen voor de DVZ, toen u zei dat hij S.(...) één week later al om het leven bracht (DVZ, verklaring mva, punt 15). Voorts is het merkwaardig dat u voor de DVZ beweerde dat de vader van S.(...) te weten kwam dat u aanwezig was bij de dood van zijn zoon (DVZ, verklaring mva, punt 18), terwijl u nu zegt dat u thuis was toen uw neef S.(...) vermoordde (CGVS, p.6,9). U werd telkens geconfronteerd met de inconsistenties en contradicties in uw verhaal (CGVS, p.8,9). U slaagde er evenwel niet in een afdoende verklaring te geven hiervoor.

Nog andere verklaringen tonen aan dat uw nieuwe verhaal niet geloofwaardig is. Zo beweert u de invloedrijke familie van S.(...) te vrezen maar de familienaam van S.(...) en zijn familie kent u merkwaardig genoeg niet (CGVS, p.5). U zegt dat deze familie u medeverantwoordelijk houdt voor de dood van S.(...). Echter, nergens uit uw verhaal blijkt dat zij ook actief naar u op zoek zijn gegaan. Als u gevraagd wordt of u over dergelijke aanwijzingen beschikt, antwoordt u louter dat die mensen in Kabul zijn, dat ze soms naar uw wijk komen en in hun auto's passeren (CGVS, p.11). Dat deze personen of de autoriteiten de afgelopen jaren niet bij uw moeder zouden zijn langs geweest om naar u te informeren (CGVS, p.12), bevestigt dat geen geloof dient te worden gehecht aan uw vrees voor de familie van S.(...) omwille van uw vermeende betrokkenheid bij zijn dood.

Uw advocaat merkte in een schrijven d.d. 26 januari 2015 nog op dat er in uw geval sprake is van verwestering. Dit betreft een element dat u zelf niet ter sprake heeft gebracht. Als het CGVS u uitdrukkelijk de vraag stelt of uw zogezegde verwestering een terugkeer naar Kabul in de weg staat, lijkt u eerst niet te beseffen wat hiermee bedoeld wordt maar heeft u het vervolgens wel over uw veranderde mentaliteit, over "vrijheid", over het feit dat u hier een vriendin mag hebben of over de vestimentaire keuzes die u hier kan maken (CGVS, p.11). Nergens geeft u duidelijk aan waarom uw zogezegde verwestering of veranderde mentaliteit, in zoverre daar al sprake van zou zijn, een hervestiging in Kabul onmogelijk zou maken of een onmenselijke of vernederende behandeling zou impliceren.

Wat betreft het tweede element dat door uw advocaat Micholt werd opgeworpen, met name uw vrees voor gedwongen rekrutering, dient te worden vastgesteld dat ook dit niet kan overtuigen. Uit uw verhaal noch uit de aanwezige informatie blijkt dat dergelijke rekrutering een gangbare praktijk is in een stad als Kabul. Hiernaar gevraagd, stelt u wel een jongen in Kabul te kennen die propaganda probeerde te maken voor de taliban (CGVS, p.11). Het verspreiden van propaganda of het prediken tegen de aanwezigheid van de Amerikanen in Afghanistan kan evenwel bezwaarlijk worden gelijkgesteld met gedwongen rekrutering. U brengt alleszins geen elementen aan die zouden kunnen doen besluiten dat dit risico in uw geval reëel of gegrond zou zijn.

Bovenstaande argumentatie leidt tot de vaststelling dat u ook deze keer niet als vluchteling kan worden erkend.

De documenten vermogen bovenstaande appreciatie niet te weerleggen. De brief in verband met het werk en de dood van uw vader alsook het medisch attest van een ziekenhuis zijn documenten die u eerder al heeft neergelegd. Dergelijke stukken kunnen uw asielrelaas slechts staven in geval van geloofwaardige verklaringen wat niet het geval is gebleken. De medische attesten die u in België bekomen heeft, geven aan dat u littekens heeft die mogelijks veroorzaakt zijn door schotwonden en messteken. Hoe u deze verwondingen ooit opgelopen heeft, blijft ook na het wijzigen van uw asielrelaas onduidelijk en u maakt alleszins niet aannemelijk dat u deze heeft gelopen in de door u geschetste omstandigheden. Het psychologisch attest stelt dat u hoofdpijnen, concentratieproblemen, wisselende stemmingen en last van negatieve emoties heeft. Dat u niet in staat zou zijn een coherent en geloofwaardig relaas te brengen, blijkt niet uit dit attest. Er kan worden opgemerkt dat het niet uw mentale problemen zijn die ertoe hebben geleid dat de voorbije asielprocedures telkens negatief werden afgesloten, als wel uw eigen keuze om telkens misleidende en bedrieglijke verklaringen af te leggen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2015) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidsmedewerkers, en dan in de eerste plaats veiligheidspersoneel en hun wagens. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden juli en augustus 2014. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, van artikel 1 A van het Verdrag van Genève, van de materiële motiveringsplicht minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als personen die anderszins internationale bescherming behoeven en de inhoud van de verleende bescherming en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de

voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

2.5. In het kader van verzoekers tweede asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas en er geen sprake is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet in Kabul. Bij arrest nr. 99 297 van 20 maart 2013 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

2.6. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad evenmin geloof hechten aan de in het kader van zijn huidige en vijfde asielaanvraag aangebrachte asielmotieven. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde desbetreffend terecht het volgende: *“Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.*

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u naar aanleiding van uw vijfde asielaanvraag aangeeft dat u eerder bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd. U houdt vol dat uw vader omwille van zijn activiteiten voor de overheid door de taliban vermoord werd maar geeft toe dat u zelf niet door de taliban werd ontvoerd en gerekruteerd voor hun gewapende strijd. De vaststelling dat u jarenlang getracht heeft de asielinstanties te misleiden door het afleggen van bedrieglijke verklaringen, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid.

U stelt deze keer dat u het slachtoffer werd van twee incidenten die u eerder onvermeld liet. Een zestal maanden voor uw vertrek uit Afghanistan zou u immers zijn ontvoerd door enkele onbekende personen. Het zouden deze personen zijn geweest die u ook zouden hebben neergeschoten toen u wilde ontsnappen. Kort voor uw vertrek zou u het ook aan de stok hebben gekregen met een familie Pashtounen. Zij zouden u hebben neergestoken, waarna uw neef T.(...) wraak zou hebben genomen

door één van deze mensen te doden. Omdat deze (invloedrijke) familie ten onrechte zou hebben gemeend dat u medeplichtig was aan deze moord, zou u Afghanistan hebben verlaten.

Afgezien van het feit dat het bijzonder opmerkelijk is dat u plots twee andere asielmotieven aanhaalt die uw vertrek uit uw land zouden hebben veroorzaakt, dient tevens te worden vastgesteld dat ook uw nieuwe verklaringen niet kunnen overtuigen. Wat betreft de ontvoering waarvan u het slachtoffer zou zijn geweest, dient te worden opgemerkt dat u al tijdens de eerdere asielprocedures verklaarde dat u door de taliban werd ontvoerd en naar Maidan Wardak werd gebracht. Ook toen bracht u deze ontvoering in verband met de voormalige overheidsactiviteiten van uw vader en met uw buurman A.(...) die voor de taliban actief zou zijn geweest. In de eerste weigeringsbeslissing werd al uitgebreid geargumenteed dat u de beweerde activiteiten van uw vader bij de Afghaanse overheid geenszins aannemelijk maakte, dat u totaal in het duister tastte omtrent de reden waarom de taliban u zouden willen hebben ontvoeren en dat u vage en tegenstrijdige verklaringen aflegde over uw ontvoering door de taliban. De RvV volgde met het arrest van 20 maart 2013 de motivering van het CGVS en wees herhaaldelijk op het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas. De vaststelling dat u heden een wel zeer gelijkaardig incident aanhaalt (u zou zijn ontvoerd door onbekenden, vermoedelijk in opdracht van uw buurman A.(...) die eertijds voor de taliban werkte, en dit omwille van de beweerde overheidsactiviteiten van uw vader) kan dan ook bezwaarlijk als een overtuigend nieuw element worden aanzien.

Wat betreft het incident dat de directe aanleiding tot uw vertrek uit Afghanistan zou hebben gevormd, met name de moord op S.(...) en uw daaruit volgende vrees voor de familie van S.(...), dient te worden opgemerkt dat u ook dit nieuwe asielmotief allesbehalve aannemelijk maakt. Immers, naast het feit dat u dit motief ongetwijfeld al eerder naar voor zou hebben geschoven indien het op de werkelijkheid gestoeld zou zijn, zijn uw verklaringen hieromtrent op diverse punten tegenstrijdig gebleken. Deze contradicties, veelal met betrekking tot de kern van uw relaas, ondergraven uw geloofwaardigheid verder. U verklaart dat de problemen begonnen toen u met uw neef T.(...) in een park was en vervolgens ruzie kreeg met enkele personen. Echter, hoewel u voor de DVZ nog beweerde dat u in het park werd aangesproken door drie broers (DVZ, verklaring mva, punt 15), heeft u het tijdens het gehoor voor het CGVS over Z.(...), een neef van Z.(...) en een jongen die geen familie was van de twee (CGVS, p.12). Voorts verklaarde u voor de DVZ dat er in het park een discussie ontstond maar zonder verder gevolg en dat u daarop naar huis bent gegaan (DVZ, verklaring mva, punt 15). Voor het CGVS beweert u dan weer dat uw neef T.(...) Z.(...) in de arm stak (CGVS, p.7), een incident dat u eerder geheel onvermeld liet. U stelt voorts dat u later die dag zelf het slachtoffer van vier messteken werd. Als u gevraagd wordt hoelang u vervolgens in het ziekenhuis moest worden verpleegd, meent u dat u daar een week was (CGVS, p.7). Dit is dan weer in tegenstrijd met het medisch attest dat u neerlegt en waaruit moet blijken dat u pas na tweeëntwintig dagen uit het ziekenhuis ontslagen werd (CGVS, p.8). T.(...) zou u, nadat u verwond werd, hebben beloofd om wraak te nemen. Gevraagd wanneer hij dan wraak nam en S.(...) vermoordde, verklaart u dat dit drie weken later was (CGVS, p.7). Ook dit is in tegenstrijd met uw eerdere verklaringen voor de DVZ, toen u zei dat hij S.(...) één week later al om het leven bracht (DVZ, verklaring mva, punt 15). Voorts is het merkwaardig dat u voor de DVZ beweerde dat de vader van S.(...) te weten kwam dat u aanwezig was bij de dood van zijn zoon (DVZ, verklaring mva, punt 18), terwijl u nu zegt dat u thuis was toen uw neef S.(...) vermoordde (CGVS, p.6,9). U werd telkens geconfronteerd met de inconsistenties en contradicties in uw relaas (CGVS, p.8,9). U slaagde er evenwel niet in een afdoende verklaring te geven hiervoor.

Nog andere verklaringen tonen aan dat uw nieuwe relaas niet geloofwaardig is. Zo beweert u de invloedrijke familie van S.(...) te vrezen maar de familienaam van S.(...) en zijn familie kent u merkwaardig genoeg niet (CGVS, p.5). U zegt dat deze familie u medeverantwoordelijk houdt voor de dood van S.(...). Echter, nergens uit uw relaas blijkt dat zij ook actief naar u op zoek zijn gegaan. Als u gevraagd wordt of u over dergelijke aanwijzingen beschikt, antwoordt u louter dat die mensen in Kabul zijn, dat ze soms naar uw wijk komen en in hun auto's passeren (CGVS, p.11). Dat deze personen of de autoriteiten de afgelopen jaren niet bij uw moeder zouden zijn langs geweest om naar u te informeren (CGVS, p.12), bevestigt dat geen geloof dient te worden gehecht aan uw vrees voor de familie van S.(...) omwille van uw vermeende betrokkenheid bij zijn dood.

Uw advocaat merkte in een schrijven d.d. 26 januari 2015 nog op dat er in uw geval sprake is van verwestersing. Dit betreft een element dat u zelf niet ter sprake heeft gebracht. Als het CGVS u uitdrukkelijk de vraag stelt of uw zogezegde verwestersing een terugkeer naar Kabul in de weg staat, lijkt u eerst niet te beseffen wat hiermee bedoeld wordt maar heeft u het vervolgens wel over uw veranderde mentaliteit, over "vrijheid", over het feit dat u hier een vriendin mag hebben of over de vestimentaire keuzes die u hier kan maken (CGVS, p.11). Nergens geeft u duidelijk aan waarom uw

zogezegde verwestersing of veranderde mentaliteit, in zoverre daar al sprake van zou zijn, een hervestiging in Kabul onmogelijk zou maken of een onmenselijke of vernederende behandeling zou impliceren.

Wat betreft het tweede element dat door uw advocaat Micholt werd opgeworpen, met name uw vrees voor gedwongen rekrutering, dient te worden vastgesteld dat ook dit niet kan overtuigen. Uit uw relaas noch uit de aanwezige informatie blijkt dat dergelijke rekrutering een gangbare praktijk is in een stad als Kabul. Hiernaar gevraagd, stelt u wel een jongen in Kabul te kennen die propaganda probeerde te maken voor de taliban (CGVS, p.11). Het verspreiden van propaganda of het prediken tegen de aanwezigheid van de Amerikanen in Afghanistan kan evenwel bezwaarlijk worden gelijkgesteld met gedwongen rekrutering. U brengt alleszins geen elementen aan die zouden kunnen doen besluiten dat dit risico in uw geval reëel of gegrond zou zijn.

Bovenstaande argumentatie leidt tot de vaststelling dat u ook deze keer niet als vluchteling kan worden erkend.

De documenten vermogen bovenstaande appreciatie niet te weerleggen. De brief in verband met het werk en de dood van uw vader alsook het medisch attest van een ziekenhuis zijn documenten die u eerder al heeft neergelegd. Dergelijke stukken kunnen uw asielaanvraag slechts staven in geval van geloofwaardige verklaringen wat niet het geval is gebleken. De medische attesten die u in België bekomen heeft, geven aan dat u littekens heeft die mogelijks veroorzaakt zijn door schotwonden en messteken. Hoe u deze verwondingen ooit opgelopen heeft, blijft ook na het wijzigen van uw asielaanvraag onduidelijk en u maakt alleszins niet aannemelijk dat u deze heeft gelopen in de door u geschetste omstandigheden. Het psychologisch attest stelt dat u hoofdpijnen, concentratieproblemen, wisselende stemmingen en last van negatieve emoties heeft. Dat u niet in staat zou zijn een coherent en geloofwaardig relaas te brengen, blijkt niet uit dit attest. Er kan worden opgemerkt dat het niet uw mentale problemen zijn die ertoe hebben geleid dat de voorbije asielaanvraag telkens negatief werden afgesloten, als wel uw eigen keuze om telkens misleidende en bedrieglijke verklaringen af te leggen.”.

Deze motieven zijn deugdelijk en pertinent, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker meent dat het gegeven dat hij in het verleden andere verklaringen heeft afgelegd geenszins een voldoende argument is om te twifelen aan de huidige verklaringen. Bovendien had “men”, toen verzoeker in België aankwam, gezegd dat zijn elementen om asiel aan te vragen van politieke aard dienden te zijn en heeft hij gelet op zijn angst deze slechte raad opgevolgd. Verzoeker wilde al veel vroeger de waarheid vertellen, maar dit werd afgeraden door andere Afghanen. Het verzwijgen van welbepaalde elementen heeft verzoeker heel veel stress en psychologische problemen bezorgd, waardoor hij uiteindelijk beslist heeft zijn hele verhaal te vertellen.

Van een kandidaat vluchteling mag echter redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanvraag. Gelet op bovenstaande bekentenis blijkt dat verzoeker dan ook niet geheel de waarheid vertelde aangaande zijn vluchtmotieven. Reeds van bij zijn tweede asielaanvraag werd verzoeker gevraagd een kort overzicht te geven van de feiten die erop wijzen dat hij moet vrezen voor zijn leven (stuk 13, vragenlijst, p. 3). Het is dus niet zo dat verzoeker niet op de hoogte was van het gegeven dat hij al zijn problemen diende te vertellen ongeacht of deze al dan niet van politieke aard zouden zijn. Waar verzoeker de verantwoordelijkheid tracht af te schuiven en naar anderen verwijst die hem zouden hebben afgeraden de waarheid te vertellen, moet worden opgemerkt dat hier geen enkel bewijs van voorligt. Het zijn louter beweringen van verzoeker zonder enige grond. Verzoeker draagt overigens een eigen verantwoordelijkheid, in die zin dat van hem verwacht wordt dat hij zo duidelijk en volledig mogelijk zijn asielmotieven weergeeft, zeker wat de feiten betreft die de kern van zijn asielaanvraag raken. Verzoeker had daarenboven kansen genoeg om de waarheid te vertellen. Het

gegeven dat verzoeker pas tijdens zijn vijfde asielaanvraag tot inkeer komt, doet wel degelijk afbreuk aan zijn geloofwaardigheid. Het argument dat verzoeker zeer veel stress en psychologische problemen heeft gekregen door het verzwijgen van bepaalde elementen wordt geenszins gestaafd.

Waar verzoeker thans verduidelijkt dat hij tijdens zijn verhoor expliciet heeft bevestigd dat hij aangaande de tewerkstelling van zijn vader de waarheid heeft verteld, doet geen afbreuk aan wat tijdens verzoekers tweede asielaanvraag werd vastgesteld met name dat verzoeker de beweerde activiteiten van zijn vader bij de Afghaanse overheid geenszins aannemelijk maakte.

Wat betreft de ontvoering door onbekenden waarvan hij thans beweert het slachtoffer te zijn geweest, dient te worden opgemerkt dat verzoeker al tijdens de eerdere asielprocedures verklaarde dat hij door de taliban werd ontvoerd en naar Maidan Wardak werd gebracht. Ook toen bracht verzoeker deze ontvoering in verband met de voormalige overheidsactiviteiten van zijn vader en met buurman A. die voor de taliban actief zou zijn geweest. In het kader van verzoekers tweede asielaanvraag werd al uitgebreid geargumenteed dat verzoeker de beweerde activiteiten van zijn vader bij de Afghaanse overheid geenszins aannemelijk maakte, dat hij totaal in het duister tastte omtrent de reden waarom de taliban hem zouden willen hebben ontvoeren en dat hij vage en tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn ontvoering door de taliban.

De vaststelling dat verzoeker heden een wel zeer gelijkaardig incident aanhaalt (hij zou zijn ontvoerd door onbekenden, vermoedelijk in opdracht van buurman A. die eertijds voor de taliban werkte, en dit omwille van de beweerde overheidsactiviteiten van verzoekers vader) kan dan ook niet als een nieuw element worden aanzien. Waar verzoeker in het verzoekschrift louter volhardt in zijn verklaringen te zijn ontvoerd door onbekenden en dat zijn moeder vermoedt dat de buurman er iets mee te maken heeft kan hij dan ook geen afbreuk doen aan wat is voorafgegaan.

Waar verzoeker verwijst naar het document waarin de overheidsfunctie en de dood van zijn vader wordt bevestigd en dat hij bij zijn vijfde asielaanvraag neerlegde stelt de Raad vast dat verzoeker dit document reeds neerlegde in het kader van zijn tweede asielaanvraag. Derhalve wordt gewezen op wat de Raad dienaangaande in zijn arrest nr. 99297 van 20 maart 2013 stelde:

“(…) De Raad merkt tenslotte op dat verzoeker, wanneer hij hierover overeenkomstig artikel 14 PR RvV op de terechtzitting werd ondervraagd, niet kon zeggen wanneer zijn vader juist vermoord werd, terwijl hij tijdens zijn gehoor verklaarde dat dit drie en een half jaar geleden was (gehoorverslag CGVS, p. 3) en terwijl de datum van de moord vermeld wordt op het attest betreffende de tewerkstelling van verzoekers vader dat verzoeker per aangetekend schrijven als bijkomend stuk liet geworden. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van verzoekers relaas wordt aan dit bijkomend stuk geen objectieve bewijsaarde toegekend. Aan voorgelegde documenten kan slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen(…)”.

Waar verzoeker benadrukt dat hij zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hetzelfde heeft verteld en het argument dat verzoeker niet kan verklaren waarom bij de Dienst Vreemdelingenzaken “twee broers” werden vermeld kan bezwaarlijk de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen verschonen. De Raad stelt vast dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken wanneer hem gevraagd werd de waarheid te vertellen het volgende stelde: *“De reden van mijn vertrek is dat er in Kabul een gevecht is geweest met enkele pashtun. Deze mensen zijn met 18 broers. 1 van hen had te veel gedronken en hij kwam in het park samen met 2 andere broers en hij zocht problemen met mijn neef Tawab”* (verklaring meervoudige aanvraag, vraag 15). Tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen had verzoeker het enkel over Z., een neef van Z. en een jongen die geen familie was van de twee (stuk 5, gehoorverslag, p. 12). De Raad merkt op dat het over fundamenteel verschillende verklaringen gaat. Het argument dat het mogelijk kan zijn dat door alle vertalingen er iets is fout gelopen, is niet alleen slechts een hypothetische bewering, maar ook, gelet op de aard van de vastgestelde tegenstrijdigheid, geheel onwaarschijnlijk.

De Raad stelt voorts vast dat verzoeker de tegenstrijdigheid met betrekking tot het verloop van de discussie tracht te verschonen met het argument dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken niet durfde te vertellen dat er gevochten werd omdat hij bang was dat dit een slechte indruk zou geven en hij

dan onmiddellijk een negatieve beslissing zou krijgen. De Raad acht dit een zeer bevreemdende en volstrekt ongeloofwaardige verklaring onder meer vermits verzoeker er bij zijn vijfde asielaanvraag de nadruk op legde dat hij de waarheid wilde vertellen en gedegouteerd was door leugens (verklaring meervoudige aanvraag, vraag 15, 19). Verzoeker verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken dat er in het park een discussie ontstond die zonder gevolg eindigde, maar dat hij 's nachts werd aangevallen en een messteek kreeg en dat zijn neef T. één van deze personen 1 week na het voorval heeft aangevallen met een mes en deze zwaar heeft verwond (verklaring meervoudige aanvraag, vraag 15).

In dit opzicht is het dan ook geheel ongeloofwaardig dat verzoeker het gevecht in het park niet vermeldde op de Dienst Vreemdelingenzaken omdat dit een *“slechte indruk”* zou geven, terwijl hij blijkbaar geen angst heeft dat het andere incident, waarbij iemand zwaar wordt verwond, een slechte indruk zou geven. Het desbetreffende argument ontbeert dan ook enige geloofwaardigheid. De Raad stelt daarenboven vast dat verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangaf op de Dienst Vreemdelingenzaken de waarheid te hebben verteld (stuk 5, gehoorverslag, p. 2), terwijl hij thans toegeeft dat hij het gevecht op de Dienst Vreemdelingenzaken niet durfde te vertellen. Het argument dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken wordt gewerkt met het systeem van open vragen waardoor het moeilijk is om alles specifiek en met details te reconstrueren en dat er te weinig vragen worden gesteld, is gelet op verzoekers voorgaande bekentenis, met name dat hij het gevecht niet durfde te vermelden op de Dienst Vreemdelingenzaken, niet ernstig. Overigens maakt het verzwegen incident intrinsiek deel uit van verzoekers verhaal en betreft het geenszins een detail. De bewering dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken voortdurend werd onderbroken door een tolk waardoor hij de draad kwijtraakte, blijkt niet uit het verslag. Iedere asielzoeker staat daarenboven bloot aan een zekere vorm van stress tijdens het gehoor, maar dit doet geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

Verzoekers verklaringen over zijn verblijf in het ziekenhuis zijn in strijd met het medisch attest dat hij ter staving voorlegt. Wanneer gevraagd werd hoelang hij na de steekpartij in het ziekenhuis moest worden verpleegd, stelde verzoeker dat hij daar een week was (stuk 5, gehoorverslag, p. 7), hetgeen in tegenstrijd is met het medisch attest dat hij neerlegt en waaruit moet blijken dat hij pas na tweeëntwintig dagen uit het ziekenhuis ontslagen werd (stuk 5, gehoorverslag, p. 8). Waar verzoeker er in het verzoekschrift op wijst dat hij tweemaal opgenomen is geweest in het ziekenhuis, dat hij tijdens de eerste opname ongeveer één week in het ziekenhuis heeft gelegen, dat hij de tweede keer naar aanleiding van de messteken 22 dagen in het ziekenhuis heeft gelegen en dat hij door het stellen van de vragen in de war was, kan geen afbreuk doen aan de gedane vaststelling. Het is immers niet aannemelijk dat verzoeker in de war was en dacht dat de dossierbehandelaar het over zijn eerdere opname had. Uit het gehoorverslag blijkt immers dat verzoeker bevraagd werd over de steekpartij. Zo werd hem eerst de vraag gesteld *“werd u verzorgd in een ziekenhuis voor die steekwonden”*, en vervolgens *“Hoe lang was u in het ziekenhuis”* (stuk 5, gehoorverslag, p. 7). Er is dan ook geen enkele aanwijzing die erop wijst dat de dossierbehandelaar het over een andere opname in het ziekenhuis zou hebben, noch dat de dossierbehandelaar verzoeker in de war heeft gebracht. De gestelde vragen waren duidelijk.

Wat betreft de vaststellingen inzake de wraak op S. door verzoekers neef T. wijst verzoeker erop dat hij nergens vermeld heeft dat dit precies één week was, dat hij het zich zo goed niet meer kan herinneren, hetgeen normaal is aangezien hij enige tijd bewusteloos is geweest en niet in een goede gezondheid verkeert. Verzoeker stelt voorts zich enkel te kunnen herinneren dat de wraak enige tijd later plaatsvond: *“één week, 2 weken”*. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat dit ongeveer 1 week later plaatsvond (verklaring meervoudige aanvraag, vraag 15) en op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat dit drie weken later het geval was (stuk 5, gehoorverslag, p. 7). Ook stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens beide verklaringen geenszins aangaf dat hij het zich niet meer zo goed kon herinneren, maar telkens een vrij precieze tijdsaanduiding gaf. De Raad ziet voorts niet in hoe het argument dat hij bewusteloos is geweest en in een slechte gezondheidstoestand verkeert zijn tegenstrijdige verklaringen kunnen verschoenen. Volgens zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken verloor hij immers het bewustzijn één week voordien (verklaring meervoudige aanvraag, vraag 15). Wat betreft zijn gezondheidstoestand wordt verwezen naar wat wordt uiteengezet met betrekking tot de neergelegde medische attesten.

Verzoeker tracht vervolgens zijn tegenstrijdige verklaringen omtrent zijn aanwezigheid bij de dood van S. te verklaren door te verwijzen naar het feit dat het de vader van S. was die ervan uitging dat hij bij de dood van zijn zoon aanwezig was. Voormelde argumentatie kan echter geen afbreuk doen aan de

vastgestelde tegenstrijdigheid. Op de Dienst Vreemdelingenzaken antwoordde verzoeker immers op de vraag *“Waarom zou u gedood worden? Het is immers toch uw neef die deze man heeft aangevallen?”* het volgende *“Deze mensen zijn afkomstig uit een invloedrijke familie. Zo is de vader van het slachtoffer te weten gekomen dat ik aanwezig was bij de dood van zijn zoon. Daarom zou ik gedood worden door hen”* (verklaring meervoudige aanvraag, vraag 15). Uit verzoekers antwoord blijkt geenszins dat de vader van S. ervan uitging dat verzoeker aanwezig was bij de dood van zijn zoon. Verzoeker verklaarde duidelijk dat de vader te weten was gekomen dat verzoeker aanwezig was bij diens dood. Verzoekers uitleg overtuigt bijgevolg geenszins.

Het feit dat verzoeker de naam van de vader wel kent, weet dat hij drie vrouwen heeft, rijk is en geflankeerd wordt door verschillende lijfwachten doet niets af aan de vaststelling dat verzoeker de achternaam van deze invloedrijke persoon en diens familie, en voor wie hij stelt een gegronde vrees te koesteren niet kent. De Raad acht verzoekers onwetend omtrent dit aspect dan ook niet aannemelijk.

Het betoog waarbij verzoeker stelt dat deze persoon in Kabul is en ermee gedreigd heeft om tien mensen van verzoekers familie te vermoorden, dat verzoekers moeder recent gevlucht is, dat zijn neef T. naar Zweden is gevlucht en daar de vluchtelingenstatus heeft verkregen, dat hij veel kans heeft om gearresteerd te worden wanneer hij zou worden teruggestuurd naar Kabul omdat hij op een zwarte lijst staat en zijn verklaringen herhaalt, doet geen afbreuk aan voormelde concrete en pertinente vaststellingen die hij niet afdoende weet te weerleggen of te verklaren. Deze algemene beweringen volstaan overigens niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Uit het psychologisch attest dat verzoeker neerlegde blijkt dat verzoeker de volgende klachten had waardoor hij zich heeft aangemeld: *“hoofdpijnen, slaapproblemen, concentratieproblemen, wisselende stemmingen en last van negatieve emoties”*. Uit het verslag blijkt dat de concentratieproblemen door verzoeker werden geuit als een klacht, maar behoren niet tot de gemaakte diagnose. Bij de gestelde diagnose is er geen enkel element aanwezig dat erop wijst dat verzoeker niet in staat zou zijn om een coherent relaas te brengen. Waar verzoeker verwijst naar de chaos in zijn denkpatronen, zoals vermeld onder de titel “diagnose”, maakt hij evenmin aannemelijk dat de chaos in zijn denkpatronen ervoor zorgt dat hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd en niet in staat is om een coherent asielaanvraag naar voor te brengen. Overigens dient te worden opgemerkt dat het psychologisch rapport werd opgemaakt door een psycholoog en geen arts, waardoor enige medische attestering ontbreekt.

2.7. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielaanvraag, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied Kabul, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de objectieve informatie toegevoegd.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het *“EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security situation”* van januari 2015, aanwezig in het administratief dossier. Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming

op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Wat betreft de veiligheidssituatie te Kabul blijkt uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (zie *“EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security situation”* van januari 2015) aanwezig in het administratief dossier, dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviserd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden juli en augustus 2014. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Waar verzoeker de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul betwist en rapporten en persartikelen bijbrengt om aan te tonen dat de veiligheidssituatie er van die aard is dat Kabul niet veilig is, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie geenszins blijkt dat er actueel voor burgers in Kabul een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, doch evenwel in dezelfde lijn liggen als de informatie van verweerder. In zoverre uit de informatie vevat in het administratief dossier en uit de door verzoeker bijgebrachte informatie blijkt dat het geweld lijkt te zijn toegenomen in Afghanistan en er in de hoofdstad Kabul zelfmoordaanslagen voorkomen en het aantal burgerslachtoffers stijgt, toch blijkt duidelijk dat er in de hoofdstad Kabul geen “open combat” gevoerd wordt en dat er geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In de mate verzoeker voorhoudt dat de veiligheidssituatie dient beoordeeld te worden in het licht van de te verwachten evolutie vermits door de terugtrekking van de internationale troepen, de situatie in Afghanistan onvoorspelbaar is, beperkt hij zich tot veronderstellingen en speculaties over wat in de toekomst kan gebeuren. Dat het aantal gewapende groeperingen stijgt volstaat niet om voorgaande vaststellingen betreffende de veiligheidssituatie in Kabul te weerleggen. Verzoeker brengt geen elementen bij die de informatie van verweerder in een ander daglicht stelt. Dat verschillende ngo's aangedrongen hebben op een moratorium op uitzettingen naar Afghanistan, doet evenmin afbreuk aan de voorgaande vaststellingen.

Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij na terugkeer aan zijn lot zal worden overgelaten en zal terechtkomen in een situatie van IDP. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat hij van bij zijn geboorte tot aan zijn vertrek steeds in Kabul stad gewoond heeft (tweede asielaanvraag, verklaring, punt 9 en gehoorverslag, p. 3.; vijfde asielaanvraag, verklaring meervoudige aanvraag, punt 10). Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat hij zal beschouwd worden als een IDP in Kabul.

Hetzelfde dient gezegd te worden over zijn betoog aangaande de “terugkeerders”. Dit is niet meer dan een loutere bewering dewelke verzoeker geenszins concreet aantoont.

Waar verzoeker louter verwijst naar zijn verwestering merkt de Raad op dat verzoeker geen afbreuk doet aan de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Het louter verwijzen hiernaar volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

De Raad onderstreept vervolgens dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is. Verzoeker toont overigens niet aan waarom dit arrest naar analogie kan worden toegepast.

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen een kwetsbaar profiel te hebben, waardoor evenmin blijkt dat verzoeker een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, zoals hij *in fine* aanhaalt.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming dient te worden opgemerkt dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen supra werd gesteld.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF